

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΝΤΕ ΔΟΥΠΗ

Η "ΚΟΙΜΩΜΕΝΗ ΑΦΡΟΔΙΤΗ,"

ΗΝ είχε συναντήσει ένα θρογορό ρθνοπορωπό θράδυ στη Βενετία, κάτω από τις αψίδες του Δοικηκού παλατιού. Ήταν τυλιγμένη σ' ένα κίτρινο αδιάβροχο, με τὰ χέρια χωμένα στις φαρδιές τοσέπες. Έκανε καμιά είκοσαριά θήματα κι' έπειτα ξαναγυρίσει, κυττάζοντας την άσφαλτο της πλατείας που άστραφτε από τὰ φώτα. Ο Ροβέρτος Πιέρικ—έναν νεαρό ζωγράφος είκοσιέξη χρόνων—στάθηκε κάτω από μιάν άψίδα κι' άταν πέρασε από κοντά του, ψιθύρισε:

—Τί ύπέργο γυμνό!

Με τὸ έμπειρο μάτι του ζωγράφου είχε μαντέψει τις άρμονικές γραμμές του κορμιού της. Κι' έπειτα, άρχισε να θηματίζει κι' αὐτὸς νευρικά. Ή άγνωστη νέα έκανε μερικά θήματα κι' ύστερα γύρισε άπότομα κι' έτσι θρέθηκαν πρόσωπο με πρόσωπο.

—Με συγχωρείτε! ψιθύρισε ὁ Ροβέρτος, θγάζοντας μ' εύγένεια τὸ καπέλλο του.

Έκείνη τὸ έρριξε μιὰ παράξενη μιστιά κά χαμογέλασε.

—Παρακαλώ! τοῦ άπάντησε. Έγώ δέν έπρεπε να γυρίσω τόσο... τόσο... πὸς τὸ λέτε έοσις στη γλώσσα σας;

—Απότομα, της έπτε ὁ νεαρός ζωγράφος.

Ήταν ξένη... Μὰ από ποῦ; Τί παράξενη γυναίκα! Ποῦ καθόταν άραγε; Ο ζωγράφος της έπτε τ' όνομα του. «Πιέρικ» έκανε έκείνη με κάποια έκπληξη. Τί σύμπτωσης! Έδῶ και λίγες μέρες είχε δῆ ένα έργο του σὲ μιὰ έκθεση. Μιὰ φιλη της μάλιστα, ἡ κόμησσα Σαμικιέλι, της είχε πῆ τόσο πράγματα γι' αὐτόν. Τί τύχη! Μὰ πὸς θὰ μπορούσαν να σωθοῦν από έκείνον τὸν κατακλιωμό; Νὰ πάρουν μιὰ γόνιδολα; Ὅχι! Έκείνη δέν ήθελε να γυρίσει στὸ σπίτι της. Νὰ πᾶνε σ' ένα ξενοδοχείο; Ὅχι, ὄχι! Θὰ την έβλεπαν οἱ δικοί της. Μὰ τότε; Τοῦ είχε έμπιστοσύνη;

Ή άγνωστη τὸν κύτταξε βαθειά στὰ μάτια καὶ τοῦ άπάντησε:

—Έγώ έμπιστοῦν στὸν εαυτό μου!

—Έ, τότε λοιπὸν μπορούσαν να πᾶνε στὸ άτελιέ του. Δέν ήταν μακριά. Έπειτα έκείνη πενοῦσε. Είχε να φάη από τὸ μεσημέρι. Τί ατιμηματική γυναίκα! Ένα μυστήριο!...

Όταν έφθασαν στὸ άτελιέ, ὁ Ροβέρτος άναψε τὸ φῶς κι' έκείνη έβγαλε άμέσως τὸ καπέλλο της καὶ τὸ αδιάβροχο της καὶ τὰ έρριξε κοντὰ στὸ τζάκι. Έπειτα γύρισε καὶ τὸν κυττάζει:

—Γιατί με κυττάζετε έτσι; τὸν ρώτησε. Μήπως με ξέρετε;

—Όχι... ψιθύρισε ὁ Ροβέρτος. Μὰ, ξέρετε. Δέν είδα ποτὲ μου ένα γυναικείο κεφάλι τόσο έκπληκτικά όμορφο...σάν τὸ δικό σας. Μοῦ φαίνεται πὸς όνειρεύομαι!

—Άρῆστε τις φιλοφρονησεις, κυρίες ζωγράφε, τοῦ έπτε λίγο σοβαρά καὶ λίγο εῤθυμα. Ἄλλοιῶς σὰς σφίγγω τὸ γέρι καὶ ξαναγυρίζω στη θροχή.

Ο Ροβέρτος χ'όμιωσε καὶ με μιὰ άπότομη κίνηση έφραξε την πόρτα.

Έκείνη ξέσπασε σ' ένα ήληρό γέλιο. θλέποντας την ταραχή του κι' έπειτα έσπλωθηκε πάνω στὸ τούνοκο ντιθάνι. άνάμεσα στὰ μεσάστὰ καὶ στὰ πομπουλένια μαξιλάρια.

—Καὶ τότε, τοῦ έπτε, μιὰ καὶ συνειλοθηκαίτε, δῶστε μου κάτι, γιατί ὅπως σὰς έπτε, έγω να εῖνα από τὸ μεσημέρι. Έπειτα, θὰ σὰς διαφωτίσω λιγάκι γιατί τὸ μυστήριό μου, ποῦ σὰς καθόλαζετε!...

Έξω, έθρονε αδιάκοπα. Ο Ροβέρτος, ὅταν τελείωσε τὸ φαγητὸ της ἡ άγνωστη, γέμισε ένα ποτήρι με κόκκινο κρασί.

—Πρέπει να παραδενθῶ, έκανε έκείνη, ὅτι δέν θὰ μπορούσα να συναντήσω κανένα πὸ καλῦτερο «τζέντλεμαν». Δέν με ρωτήσατε άκόμη ὅτε πὸς με λένε!

—Κρατᾶω τῆ συμφωνία μας,

της άπάντησε ταραγμένος ὁ ζωγράφος.

—Έγώ ὅμως θὰ σὰς πῶ τ' όνομά μου. Ἄς ποῦμε ὅτι με λένε Μίλλυ. Σὰς άρέσει;

—Ναί. Μ' άρέσει αὐτὸ τ' όνομα, γιατί εἶνε τῆ δικό σας. Τί να σὰς πῶ... Τὰ έχω χάσει κυριολεκτικῶς. Γιατί ξέρετε; Αὐτῆ ἡ περιπέτεια, θὰ μοῦ κοστίζει πολὺ ακριβά. Καταλαβαίνω, ὅτι θὰ σὰς άγαπήσω τρελλά, παράφορα!

Ἡ Μίλλυ χαμογέλασε.

—Μὰ έγώ σὰς άπαγορεύω να μ' αγαπήσετε. Δέν είμαι παντρεμένη. Είμαι μόλις είκοσι χρόνων καὶ ρῆμευα θὰ έπρεπε να είχα κιάλας άρραθωνιασθῆ. Γι' αὐτὸν αἰκίβωξ; Ξφυγα από τὸ σπίτι καὶ κούφθηκα μακριά από τὸυς δικούς μου. Δέν θέλω αὐτόν τὸν άνδρα ποῦ έπιμέου να με. Δῶσαν!

Καὶ χτύπησε τῆ μικρῆ γροθιά της γι' τραπεζάκι ποῦ θρισκόταν δίπλα στὸ ντιθάνι. Έπειτα κύτταξε στὰ μάτια τὸ ζωγράφο καὶ πρόσθεσε:

—Κι' έγώ θὰ μπορούσα να σὰς αγαπήσω, μὰ έπειτα;...

—Βέβαια, ψιθύρισε ὁ Ροβέρτος; με πικρα, έγω είμαι ένας φτωχὸς ζωγράφος...

—Κι' έγώ; έγώ! φώναξε ἡ Μίλλυ, ύστερ' από μιὰ μικρῆ αἰγή. Τί να τὰ κάνω έγώ τὰ πλοῦτη καὶ τὸ άριστοκρατικὸν όνομα εἶνα τέτοια μου, άφου σῆμερα θέλου να με παντρεύουν α' έναν άνθρωπο ποῦ δέν τὸν αγαπᾶ;

Τὸ πρόσωπό της φλογίσθηκε εραφικά καὶ τὰ μάτια της άστραφταν με παράξενες λάμψεις.

—Κυρίες Πιέρικ, έλπίζω ὅτι δέν θὰ μοῦ εσκανάτετε λόγο γιὰ έρωτα. Σύμφωνοι; τὸν ρώτησε με μιὰ θροαγῆ φωνῆ.

—Δεσποινίς Μίλλυ, τὸ σπίτι μου εἶνε δικό σας, της έπτε σοβαρὸς ὁ Ροβέρτος. Θέλετε να σὰς αφήσω μόνη;

—Κι' έοσις, ποῦ θὰ πάτε;

—Δέν ξέρω. Κάπου...

—Όχι. Νὰ μείνετε εδῶ, μαζί μου. Καὶ συγχωρέστε με...

Τοῦ έδωσε τὸ τρυφερό χέρι της. Ο Ροβέρτος έσκυψε καὶ τὸ φίλησε με πάθος.

—Ευχαριστῶ! ψιθύρισε ἡ Μίλλυ. Έπειτα τοῦ έπτε ὅτι ήταν κουρασμένη κι' ήθελε να κοιμηθῆ.

Ο Πιέρικ της έφερε στὸ ντιθάνι κι' άλλα μεταξωτὰ σκετάσματα κι' άλλα μαξιλάρια καὶ έπειτα πήγε να κοιμηθῆ κι' αὐτὸς στὸ μικρὸ κρεβάτι του.

Σὲ λίγο άκουσε ένα σιγανὸ «καληνύχτα», γλυκό, μουσικό, σάν μιὰ μελωδία...

Ο Ροβέρτος θέβαια δέν κοιμήθηκε. Οὔτε καὶ τὴν άλλη νύχτα. Ἡ μέρα πενοῦσε ήσυχα. Έθγαινε τὸ πρωί κι' αγοράσε διάφορα πράγματα κι' έπειτα ζωγράφιζε, με τῆ Μίλλυ δίπλα του, εῤθυμα, ὅτι πενοῦσε από τὴν φατσασία του. Μὰ ἡ νύχτα, τῆ μαρτύριο! Ἄτελειωτη!

Ἄ! Πόσο ήταν ερωτευμένη μαζί της! Πόσο τὴν αγαποῦσε! Τὴν τετάρτη μέρα, ὁ ήλιος πλημμύρισε τὸ άτελιέ με τὸ χρυσὸ φῶς του. Ο ζωγράφος ήταν ὠχρός, με μιὰ έκφραση πόνου στὸ πρόσωπο.

—Ροβέρτε, τοῦ έπτε ἡ Μίλλυ, εραφικά, σῆμερα θὰ σοῦ κάνω ένα μεγάλο δῶρο.

—Μίλλυ! Έκανε ὁ ζωγράφος, με τρυφερότητα.

—Ναί, τοῦ εσκαίπετε, ένα δῶρο, γιὰ να με θυμάσαι... Θέλεις να ζωγραφήσω τὸ γυμνὸ μου; Θέλεις;

Ο Ροβέρτος ένοιωσε έναν ἱλιγγο καὶ πέφτοντας μπροστὰ στὰ πόδια της, τὴν άγκάλιασε κι' άοσιε να κλαίῆ. Ἡ Μίλλυ, πίνοντας έναν λυγινὸ, τοῦ ψιθύρισε, τρέμοντας σύγκορη.

—Όχι, Ροβέρτε, ὄχι. Ζωγράφισέ με καλύτερα...

Ἄπάνω στὸ τούοκινο ντιθάνι, ἡ Μίλλυ, ὅπως ήταν εραφλωμένη, έμοιαζε με μιὰ «Κοιμωμένη Ἄφροδίτη». Ο Ροβέρτος έκείνη τῆ μέρα, έστιαξε τὸ πὸ ὠμορφο γυμνὸ του. Με τῆ δόση τοῦ ήλιου εἶνε τελείωσε κιάλας τὸ έργο του.

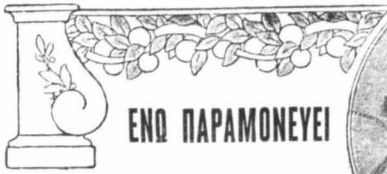
—Εἶνε ένα ἄναιστούργημα! ψιθύ-

—Καταλαβαίνω ὅτι θὰ σὰς αγαπήσω τρελλά, παράφορα...

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ JEAN RICHARD

ΕΝΩ ΠΑΡΑΜΟΝΕΥΕΙ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ...

Α'.

Στην κάμαρα της έτοιμοθάνατης

Τό ιατρικό σιευδούλο έχει τελειώσει... Οί γιατροί έφυγαν με πρόσωπα σκευθρωπά. Ένα μεγάλο κροβάτι, στο βάθος μιάς μεγάλης κιάμαρας, μόλις διακρίνεται ή άρρωστη, με τό αδυνατισμένο και κατάρχλο πρόσωπό της. Τά ξανθά μαλλιά της λάμπουν στις άγινες τού ήλιου. Είναι τό μόνο πού άτόμεινε ζωηρό σ' αυτό τό καταβεβλημένο σώμα πού πεθαίνει.

Στό δρόμο άκούγεται ό ήπώκοφος χροτός τών άμαξιτών, πού τρέχουν πάνω σέ χόγρο, λυθριζαν επίπληδες, γιά νά μήν ένοχλείται ή άρρωστη!

Χωμένη σέ μιά πολυθρόνα, μιά κάλογρηά νοσοκόμος διαβάζει τή Σύνοψη της. Κάθε τέταρτο της ώρας κινάει τό ρολόγι της, χύνει μιά κοιταλιά γιατρού και πλησιάζει τήν άρρωστη.

‘Ο πυρετός είναι βαρύς κι’ ή άρρωστη, παραληρώντας, κηρυρίζει : —‘‘Άραγε, θυμήθηκε ή Βέρθα νά στείλν στον βαρέα τις δύο φορεσιές μου ; Φέτος δέν θά πάω στις Ιπποδρομίες... Ίσως νά μήν πάω ποτέ παιά !... Είμαι τόσο άρρωστη !... Η διατρέλλα με τό πορτοκαλί χρώμα και τις χρυσές βούλλες, δέν ταιριάζει λαμπρά με τό άσπρο φόρεμά μου !...’’

Β'.

‘Ο άνδρας της έτοιμοθάνατης

Άλιες έλπίδες ιπάχουν, τού είναι οί γιατροί. Αύτός τούς εύχαρίστησε γιά τήν έπίσκεψη και μπήκε στό γραφείο του. Πηγαίνοφρζεται λυπημένος. Μιλάει μόνος του... —Λοιπόν, ή ‘Αλιπερία μου θά πεθάνη !..

—‘Ο λαμός τον σφίγγεται, τά μάτια του κοκκινίζουν. ‘Οχτώ χρόνια είναι τώρα παντρεμένος. Ποτέ δέν άγάπησε τή γυναίκα του με έρωτα, ζούσανε δίως με όμόνια. Άλιως φιλονικίες. Έξελίξη άγαπαστό τό μεγάλο και τό λοιπό. ‘Ο σίξνος έξακολουθεί νά μονολογή :

—Λοιπόν, όδες ή συνήθειές μου θ’ αναποδογυρίσουν ; Χωρίς νά τό θέλη, άρχίζει νά σκεδιάζει τόν τρόπο τής καινούριας ζωής του !... Λέει :

—Στό Παρίσι τό πένθος φέρονει πληζή... Θά κίαιω ένα ταξείδι... Τά παιδιά θά τό στείλω στην έξοχή, στην πεθερά μου, κι’ έτσι θάχη μιά παρηγοριά ή καιμένη κι’ αυτή !..

‘Αξάνα θυμήθηκε πώς έπρόκειτο νά γίνον Ιπποδρομίες έξελίξη τήν ήμέρα. Είχε βάλει γενναίο στοίχημα στό όλογο ε‘Ακροβάτης». Και στέλνει άμέσως τόν ύπηρετή νά τού άγοράσει μιά άπογευματινή έφημερίδα. ‘Εντομεταξύ, με τό στομάχι γεμάτο, άνάβει ένα τσιγάρο και ξαπλώνεται σέ μιά πολυθρόνα... ‘Ο κύριος πλήττει !..

ρισε ή Μίλλυ με θαυμασμό και τού χάιδεψε τά μαλλιά. Μά ό ζωγράφος ήταν βυθισμένος στις σκέψεις του. Καθάρισε τά πινέλλα του κι’ ύστερα σηκώθηκε, ψιθυρίζοντας :

—‘‘Α, πόσο είμαι κουρασμένος! Κι’ έσύ, Μίλλυ; Έκείνη γέλασε. —Τι έχεις, Ροβέρτε; τόν ρώτησε. Δέν μου λές ούτε εύχαριστώ!

‘Ο ζωγράφος δέν είπε τίποτα. Μά ένοιωσε τώρα ένα κενό στην ψυχή του. Κάτι σαν μιάν άπολύτρωσι. Δέν συλλογιζόταν τίποτ’ άλλο, παρά μόνάχά τό έργο του.

‘Εσφραγαν σιωπηλά, χαμένον ό καθένας στις σκέψεις του. ‘Επειτα, πρώτ ή Μίλλυ, ψιθύρισε μ’ ένα μικρό κλάμμα στή φωνή :

—Καληνύχτα, Ροβέρτε... —Και εσαυλόθηκε στό τούρικο ντιβάνι. —Καληνύχτα, τής άπάντησε ό ζωγράφος και τράθηξε γιά τό διπλανό δωμάτιο.

Τό πρωί, όταν πήγε νά ενυπνήσ ή φίλη του, είδε κατάπληκτος άδειο τό ντιβάνι. ‘Απάνω στό τραπεζάκι ήταν ένα γράμμα. Τό άνοιξε και διάβασε: «Ροβέρτε, συγγνώμη εμείς... Κι αμμιά ή γυναίκα σου δέν θά σ’ άγαπήσ η όπως σ’ άγαπώ έγώ, άπελπισμένα, γι α πάντα! Μίλλυ.»

‘Ο Πιέρς δέν έκλαψε. Έκει, μπροστά του, μέσα στό φως τού ήλιου, ήταν τό άριστούνημα πού είχε δημιουργήσει ό έσος του: ή ‘Κοιμωμένη ‘Αρροδίτη». Η’ άλλη, ή Μίλλυ, ήταν μια σκιά πού πέρασε άπό τή ζωή του σαν σκιά και σαν σκιά χάθηκε πάλι μέσα στή νύχτα... ΕΥΓ. ΝΤΕ ΛΟΥΠΙ

Γ'.

Τά παιδιά της έτοιμοθάνατης

‘Ανα, 7 χρόνια. Ούγκό, 6 χρόνια. ‘Η παιδαγωγός, μιά μεσοκόμη γυναίκα, είχε βυθισμένη στο διάβασμα ενός μυθιστορηματος.

Τά δύο παιδιά παίζουν με τ’ άμαξίκια τους και κάνουν μεγάλο θόρυβο.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.—Θά σπατάσετε ;... ‘Η μαμά σας είναι άρρωστη ή και δέν μπορεί νά σας άκούη. ‘Αν δέν ηργιάσετε δέν θά σας άουσω γινιά.

ΟΥΓΚΩ.—Γιατί δέν πρέπει νά κάνουμε θόρυβο !... Έπειδή είναι ή μαμά άρρωστη ;... Πέρισ, πού ήμωνα έγώ άρρωστος, κάνανε άρεκτό θόρυβο... Θιμάται πού άκουω μουσιχή και χορούς...

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.—Δέν είναι τό ίδιο... ‘Η μαμά σας είναι πολύ άρρωστη... Μπορεί και νά πεθάνη !..

‘Ο Ούγκό άφήνει τ’ άλογάκι του και πλησιάζει στό παράθυρο, κινάροντας στό δρόμο. ‘Η παιδαγωγός έαναρχίζει τό διάβασμα. ‘Η ‘Ανα, άπό έπειτα με τήν κοούκα της, τήν έβαλε στην κοούκα της κι’ άρχισε νά τήν νουοιρίξει, τραγουδώντας : «Πόσο θάνη πληχτικό, σαν πεθάνει ή μαμά !»

ΟΥΓΚΩ.—‘Ελα νά δης, ‘Ανα, πού ρίξανε χορτάρι στό δρόμο μας. Είναι γιά νά μήν κάνουν θόρυβο τ’ άμαξία... Κατεβανουμε νά κυλιστούμε, όπως στην έξοχή ; !..

Δ'.

Στην κοζίνα

ΑΡΧΙΜΑΓΕΙΡΟΣ.—Θάχουν μιά πούδ άκαυτη κηδεία !.. ΜΑΓΕΙΡΟΣ.—Βέβαια... Λές νά ζήση ως τήν Παρασκευή ; !..

ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ.—Δέν πιστεύω... Γιατί φωτάς ; !.. ΜΑΓΕΙΡΟΣ.—Γιατί άν πεθάνει τήν Παρασκευή, ή κηδεία θά γίνη τήν Κυριακή, πού είναι μιά μέρα πολύ άνάπονη, και πού πάντων γιά τήν άρρωστη... Δέν θά παρακολουθήση τήν κηδεία πολλές κόσμοι !..

ΑΡΧΙΜΑΓΕΙΡΟΣ.—‘Ας έλπίσουμε πώς δέν θάχουνε κι’ αυτή τήν άτυχία !.. ΕΝΑΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ (μπαινοντας στην κοζίνα). — ‘Ο κύριος α’ ζέσταει και τού πήρα μιά έφημερίδα, γιά νά δη τά άποτελέσματα τών σημερινών Ιπποδρομιών... Κέρδεσε τό όλογο ε‘Ραβίνα... Φαντάζομαι τί θηιά θάχη ό κύριος, πού έστο χορηγίασε γιά τόν ε‘Ακροβάτη !..

ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ.—Τώρα έχει άλλες μεγαλύτερες στενοχωρίες και λύπες ό κύριος... ΜΑΓΕΙΡΟΣ.—Πού κερμάτε πώς θά βάλουν τό φερέτρό τή :

ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ.—Στήν αλή, μπροστά στό μεγάλο, τρακά... Θά βάλουνε λουλούδια και λαυπάδες και θ’ άνοίξουνε τήν πόρτα, γιά νάχωνται οι φίλοι και νά έγγραφώνται στό βελίον... ΥΠΗΡΕΤΗΣ.—‘Ακουσα νά λένε, πός οι έργολάβοι τής κηδείας πάντα δίνουν κάτι γιά μεγάλο στην ύπηρεσία, αναλόγως τής κηδείας... ΑΡΧΙΜΑΓΕΙΡΟΣ.—Τότε πρέπει νά συνεννοηθώμε γι’ αυτό άπό τώρα με τούς έργολάβους... Δέν πρέπει νά ηγισιοθή !.. ‘Οχι, διάβολε! Οί πεθαμένοι στό χόμα, κάτω άπό τή γη, κι’ οι ζωντανόί πάνω στή γη, με τά συμφέροντά τους ό καθένας !..

‘Επίλογος

Οί γιατροί έκαναν καλή διάγνωση. ‘Η κυρία γλύτωσε άπό τόν θάνατο, και αναγινημένη, έπαναλαμβάνει κάθε μέρα στους φίλους και στις φίλες, πού ηργαίνουν νά τήν συγχωρούν :

—‘Η μεγάλες άρρώστειες, βλέπετε, τόν κάνουν κανένα σαν μικρό παιδί... Πόσο θιος παρηγορη’ ή κανείς και αναγιναίτα, σαν βλέπει τόν άντιο του πού άρρωστο... Τό δέν άγατούν... Πίνασα τό ιωνανδικό αντίκειμενο τής σκέψης θίον... ‘Ο άνδρας μου, ό καινούγιος, ήταν τόσο λυπημένος κι’ άρρωσμένος !.. Τά παιδάκια μου τόσο ησιχα και αναγινημένα !.. ‘Ος κι’ αίτοί οι ύπηρετες έλάγαν !.. Δέν μπορείτε νά φαν’ασητε τί άγάπη και τί λατρεία μοιδαίζαν, κατά τήν διάκριση τής άσθενείας μου !..

Στην κοζίνα

Ο ΜΑΓΕΙΡΟΣ.—‘Ακούε νά μήν πεθάνη !.. ΜΙΑ ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ.—Ζημιώθηκες τριμερά !.. Ο ΑΡΧΙΜΑΓΕΙΡΟΣ.—Δέν φρόνταται έτσι... Μιά κι’ άρρώστειες βαρεία, μιά και τό είναι οί γιατροί, έφρατε νά πεθάνη...όριστικός !

Ο ΜΑΓΕΙΡΟΣ.—Και βέβαια, διάβολε !.. Στόν κήπο

ΤΑ ΠΑΙΔΑΚΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ (με μιά φωνή). — ‘Η μαμά δέν πεθάνει !.. Κι’ έμεις πού νοιαζόμαστε πώς θά γίνη κηδεία και θ’ άκούσομε μουσιχή ! Τί κρίμα !.. Τί κρίμα !..

